

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **T P. T.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2023, č. j. MV-69905-3/OAM-2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 4. 2023, č. j. MV-69905-3/OAM-2023, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímacího střediska cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 2. 2023, č. j. CPR-40675-20/ČJ-2022-931200-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění, stanovil dobu jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň stanovil dobu k vycestování z území členských států Evropské unie v délce třiceti dnů od okamžiku, kdy žalobce pobude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podotkl, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž správní orgán prvního stupně opomněl zjistit skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Podle žalobce došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ve věci nepřijal řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy žalobce. Uvedená pochybení se dle žalobce vztahují i na napadené rozhodnutí.
3. Žalobce uvedl, že je primárně přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce poukázal na fakt, že plně spolupracoval se správním orgánem prvního stupně, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech svého zajištění a důvodech nelegálnosti pobytu. Dále poukázal na skutečnost, že pobýval na území neoprávněně pouze 4 dny, přičemž tato skutečnost dle žalobce jasně dokládá, že závažnost jeho protiprávního jednání byla velmi nízká. Za situace, kdy správní orgány musí vždy činit úvahu o tom, jaký je poměr mezi mírou závažnosti protiprávního jednání cizince a intenzitou dopadů do jeho soukromého a rodinného života, je dle žalobce zjevné, že v daném případě nutně přichází v úvahu užití mírnějšího opatření, nežli je vyhoštění, a to uložení povinnosti opustit území České republiky dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný se dle žalobce nad tímto postupem vůbec nepozastavili, bez jakéhokoli vysvětlení tento postup odmítli, ačkoli tento postup v daném případě přicházel v úvahu.
4. Dle žalobce je tak patrné, že jeho jednání nevyžadovalo žádnou ochranu veřejného zájmu, resp. pořádku či bezpečnosti, a tedy opatření v podobě vyhoštění bylo nadbytečné a nepřiměřeně přísné. Správní orgány musí dle žalobce nejen respektovat právo, ale jeho výklad a aplikace musí směřovat k výsledku spravedlivému. V daném případě je chráněným zájmem ochrana veřejného pořádku, pokud jde o dodržování legálního pobytu cizinců na území. Tento zájem však dle žalobce není nijak závažně ohrožen, dojde-li k jeho narušení s cílem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde lze logicky předpokládat, že žadatelé o azyl nemají v pořádku pobytové doklady. Zde potom nelze shledat veřejný zájem recipročně hodný přednostní aplikace, před zájmem samotného cizince (žalobce), a současně nelze vyhoštění považovat právě s ohledem na absenci závažnosti protiprávního jednání cizince za nezbytné v demokratické společnosti v zájmu ochrany veřejného pořádku. Je-li dle žalobce sankce, či zde opatření mající pro cizince sankční důsledky ukládáno bez toho,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

aby tak vyžadoval veřejný zájem, jde o postup nepřiměřený a formalistický, k čemuž poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41.

5. Žalobce namítl nepřekoumatelnost rozhodnutí obou správních orgánů, jelikož rozhodnutí neobsahují úvahy, proč bylo nezbytné správní vyhoštění žalobce v případě, kdy žalobce na území České republiky vstoupil s úmyslem podat žádost o udělení mezinárodní ochrany (tedy legitimní cíl) a na území pobýval nelegálně toliko několik málo dnů. Dále není v rozhodnutích obou správních orgánů obsaženo vysvětlení, zda veřejný zájem skutečně vyžaduje ukládání vyhoštění cizincům, kteří přicestují na území za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a na území pobývají toliko několik dnů. Žalobce tedy nadále trvá na tom, že v jeho případě nebylo ve veřejném zájmu nezbytné ukládat správní vyhoštění, když bylo možné stejného cíle dosáhnout uložením povinnosti opustit území Evropské unie, přičemž ani jeden správní orgán neobhájil svůj postup jasnými argumenty.
6. Žalobce zdůraznil, že správní orgány byly povinny řídit se při posuzování přiměřenosti rozhodnutí kritérii v § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž měla být zohledněna kritéria závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce a délka pobytu žalobce na území.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba neobsahuje nové námitky a žalobcova argumentace je v podstatné části totožná s argumentací, na kterou již reagoval v napadeném rozhodnutí. Žalovaný proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Podotkl, že za daných okolností nebylo možné od uložení správního vyhoštění upustit a jde o přiměřené opatření. Navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu ve lhůtě jednoho týdne od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí obou správních orgánů, kterou žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutí neobsahují úvahy, proč bylo nezbytné správní vyhoštění žalobce v případě, kdy žalobce na území České republiky vstoupil s úmyslem podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a na území pobýval nelegálně toliko několik málo dnů, a že nebylo v rozhodnutích správních orgánů vysvětleno, zda v takových případech vyžaduje veřejný zájem uložení správního vyhoštění. K uvedené námitce soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí na straně 5 se žalovaný věnoval alternativním možnostem oproti správnímu vyhoštění, kdy zkoumal dle § 50a zákona o pobytu cizinců jednotlivé důvody, za kterých lze rozhodnout o povinnosti opustit území České republiky, přičemž dospěl k tomu, že žalobce nesplňuje podmínky pro rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Na straně 7 napadeného rozhodnutí se pak žalovaný věnoval charakteru rozhodnutí o správním vyhoštění, povinnosti správního orgánu prvního stupně vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jsou-li splněny zákonné podmínky a povinnosti cizinců respektovat právní předpisy České republiky. Uvedené otázky bezprostředně souvisí s veřejným zájmem na dodržování právních předpisů a regulace migrace. Dle názoru soudu tak žalovaný v dostatečném rozsahu vysvětlil v napadeném rozhodnutí nezbytnost rozhodnutí o správním vyhoštění i související otázku veřejného zájmu.
12. V této souvislosti soud současně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zároveň soud upozorňuje, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení tvoří prvostupňové a napadené rozhodnutí jeden celek a jako takový je soud přezkoumal. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
13. Současně soud k obecně formulovaným námitkám žalobce připomíná, že není možné, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44). Soud tedy námitky žalobce vypořádal způsobem odpovídajícím formulaci jednotlivých žalobních bodů bez toho, aniž by za žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spekulativně domýšlel další argumenty nebo vybíral ze správního spisu ty skutečnosti, které by žalobu mohly případně podporovat.

14. Poté se soud zabýval námitkou, že namísto správního vyhoštění měla být žalobci uložena toliko povinnost opustit území členských států Evropské unie. Soud shledal, že obsahově stejnou námitku uplatnil žalobce již v odvolání, přičemž žalovaný se této námitce věnoval na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„v případě pana T. P. T. nebyly splněny podmínky aplikace ustanovení § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nejednalo se o cizince, který má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13. 01. 2009, ani o cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, ze dne 26. 06. 2013), a kterému je umožněno dobrovolné vycestování (ustanovení § 50a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců). Ani nešlo o cizince, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU a na území pobývá neoprávněně (ustanovení § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Ani se nejednalo o cizince, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (ustanovení § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců). Zde je nutno zdůraznit, že pan T. P. T. žádný soukromý ani rodinný život na území ČR ani EU nevede. Případ pana T. P. T. pak nelze z důvodu nenačnění podmínek stanovených zákonem pobytu cizinců, podřadit ani pod ustanovení § 50a odst. 2 cit. zákona. Odvolací orgán uzavírá, že jak vyplývá z výše popsaného a zhodnoceného skutkového stavu, pan T. P. T. nepochybně naplnil zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění. U jmenovaného cizince byly jednoznačně shledány důvody pro zahájení řízení a pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Soud se ztotožňuje s citovaným názorem žalovaného, přičemž na doplnění uvádí, že sám žalobce nevymezil v žalobě, dle kterého konkrétního ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců by přicházelo v úvahu rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobní námitka se proto soudu jeví neurčitá, přičemž dle zákonných důvodů v § 50a zákona o pobytu cizinců lze zřejmě uvažovat o důvodech dle § 50a odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.
15. Podle § 50a odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců platí, že *„[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá b) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo c) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.“*
16. Vycházejí z citovaného ustanovení soud konstatuje, že možnost uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie by přicházela v úvahu toliko při splnění dalších podmínek, a to (i) že by u žalobce nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, (ii) důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo (iii) by u žalobce nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Ve správním řízení nebyly zjištěny skutečnosti, které by naplňovaly některou z uvedených podmínek, neboť u žalobce jeho správním vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, jelikož na území České republiky nemá žádné sociální, kulturní, majetkové ani ekonomické vazby, přičemž jeho matka, prarodiče a bratr žijí ve Vietnamu, a otec žalobce již zemřel. Zároveň byl v případě žalobce dán důvod pro vydání rozhodnutí o správním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, a to jeho neoprávněný pobyt na území navíc bez platného cestovního dokladu, z čehož implicitně vyplývá, že existoval i důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Závažnost protiprávního jednání žalobce byla vzata v úvahu při stanovování doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, když byla stanovena doba jednoho roku, ačkoli mohla být stanovena doba až pět let. Doba jednoho roku byla stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí a soud ji považuje za přiměřenou.

17. Soud konstatuje, že dle výpovědi žalobce tento přicestoval do České republiky z Polska (kam přicestoval autobusem z Ukrajiny), odkud ho autem přivezl jeho známý dne 15. 12. 2022 do Prahy a následně dne 19. 12. 2022 do přijímacího střediska cizinců. Žalobce si dle názoru soudu musel být vědom skutečnosti, že do České republiky vstupuje bez platného cestovního dokladu, který dle své výpovědi ztratil při přesunu z Ukrajiny do Polska, a že nemá povolení k pobytu na území České republiky. Za takové situace by soud očekával, že si žalobce vyřídí cestovní doklady v Polsku, kde dle své výpovědi pobýval více než dva týdny, a že po překročení hranice České republiky z Polska pojedí žalobce přímo do přijímacího střediska cizinců, případně se bude hlásit po překročení hranice orgánům Policie České republiky. Nic z toho však žalobce neučinil. Navíc žalobce ve své výpovědi dne 23. 12. 2022 k důvodům přesunu z Polska do České republiky uvedl, že je v České republice lepší životní situace než v Polsku. Na otázku, proč se nemůže vrátit do Vietnamu, žalobce odpověděl: *„Z Ukrajiny jsem se neměl, jak dostat do Vietnamu. Kvůli rodinné situaci se nemohu do Vietnamu vrátit. Bydlím s prarodiči, jsou staří, musím je živit a mám hodně dluhů, a tak potřebuji vydělat hodně peněz. Proto jsem odjel na Ukrajinu pracovat.“* Uvedené skutečnosti nasvědčují účelovosti jednání žalobce, který ve snaze dosáhnout lepších životních podmínek a vydělat hodně peněz se přemístil z Vietnamu do Evropy, kde v České republice požádal o azyl. I v případě cizinců žádajících o azyl je třeba dle přesvědčení soudu trvat na tom, aby cizinci postupovali v souladu s platnými právními předpisy, mimo jiné, aby vstupovali do České republiky s platným cestovním dokladem případně i s povolením k pobytu. V rozporu s veřejným zájmem na regulaci migrace soud shledává postup žalobce, který vstoupil a pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu.
18. Soud proto nepřisvědčil názoru žalobce, že doba několika dnů neoprávněného pobytu na území bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu nezakládá důvod pro uložení správního vyhoštění a že by správní vyhoštění bylo v daném případě nepřiměřené, neboť by stačilo uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie (České republiky) podle § 50a. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, považuje zdejší soud za nepřiléhavý, neboť skutková situace v projednávané věci je významně odlišná od případu řešeného Nejvyšším správním soudem, kde se jednalo o cizince, který měl na území České republiky manželku a dvě děti s trvalým pobytem, zatímco žalobce nemá k České republice ani k Evropské unii žádné vazby, a tudíž v případě žalobce nedojde napadeným rozhodnutím k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
19. Žalobce dále v žalobě uplatnil řadu obecných námitek, když bez jakéhokoli upřesnění a bez vyličení konkrétních skutkových souvislostí s jeho případem tvrdil, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž správní orgán prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stupně opomněl zjistit (blíže nespecifikováno jaké) skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, že došlo k porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ve věci nepřijal řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 119a odst. 2 a §174a zákona o pobytu cizinců a že žalovaný (blíže nespecifikovaná) pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravil.

20. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
21. Předmětné obecné námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žalobcem toliko obecně tvrzenými nedostatky tato rozhodnutí a jim předcházející řízení netrpí. Žalobce ostatně neuvedl žádná skutková zjištění, na jejichž základě na porušení zmíněných ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců usuzoval. Zároveň je nutné podotknout, že během správního řízení byl proveden výslech žalobce, kde měl žalobce příležitost uvést veškeré skutečnosti, které považoval za relevantní ve své věci. Přestože se tedy v případě žalobce jednalo o řízení zahájené z moci úřední o správním vyhoštění a žalovaný měl povinnost pro vydání rozhodnutí zjistit skutkový stav věci v rozsahu podle § 3 správního řádu, nelze pominout právě tu skutečnost, že žalobce byl ve věci vyslýchán, a tudíž mohl veškeré skutečnosti, které považoval za jemu prospěšné v řízení při tomto výslechu uvést. Žalobce však ani v žalobě nepoukázal na skutečnosti, které by v řízení nebyly zjištěny a které by měly svědčit v jeho prospěch. K námitce, že správní orgány ve věci nepřijaly řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy žalobce, soud konstatuje, že žalobce se v tomto ohledu mylí, neboť v řízení bylo zjištěno, že žalobce pobýval na českém území bez povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu po určitou dobu, a tudíž mu bylo oprávněně uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přičemž bylo zjištěno, že uložením správního vyhoštění nebude zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce a že vycestování žalobce do země původu je možné. Správní orgány tedy přijaly řešení odpovídající okolnostem případu žalobce a zároveň šetřily i jeho oprávněné zájmy (žalobce ostatně neupřesnil, jaké jeho oprávněné zájmy údajně nebyly šetřeny). Soud proto těmto obecným žalobním námitkám nepřisvědčil.
22. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. července 2023

JUDr. Jiří Derfl v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.